

«ХУЦПА» – ТАКТИКА І СТРАТЕГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВЛАДИ

Поняття «хуцпа» в сучасному івриті означає «нахабство»... Хуцпа також визначається як «особливо цинічна, підла, зухвала брехня», «верх цинізму й нахабства, що паралізує опонента».

Матеріал з Вікіпедії – вільної енциклопедії

Історичне виникнення влади ґрунтується на праві народу на самооборону, захист нації, людності від зовнішньої небезпеки. До цього, природно, приєднується захист від небезпеки внутрішньої, від злочинності. Тому влада з часу свого виникнення об'єднує в собі військову та поліційну функції. Все інше – другорядне, тобто те, що може бути здійснене в чистому вигляді (без прикрас), – це військовий та поліційний захист населення, яке проживає на певній території.

Така влада легітимна – за згодою народу, прибирає форму організованого насильства вже над ним. Ці два процеси формування влади – захист від зовнішнього насильства й насильство над своїм народом – історично та органічно взаємопов'язані. Деспотії і тоталітарні режими народжувалися та зміцнювалися передусім у країнах, які постійно перебували в стані загрози зовнішньої агресії, і, навпаки, там, де вона слабшала, починали розвиватися демократичні й ліберальні тенденції. Загроза зовнішньої агресії сприяє встановленню абсолютизму влади або її посиленню, і коли такої загрози немає, то влада імітує її.

Найбільш зацікавленим в антидержавному заколоті в Російській імперії був німецький Генеральний штаб. Щоправда грошей він не мав, гроші були у державній скарбниці. В Берліні. Звідкіля їх надсилали німецьким соціал-демократам, які переправляли більшовикам через Швейцарію в нейтральну Данію, зтім у Стокгольм, а звідтіля в Петроград у «Сибирський банк» і через фармакологічну фірму у вигляді доходу легалізувалися...

Будучи агентом німецького Генерального штабу, лідер більшовиків Ульянов-Ленін за допомогою отриманих мільярдів марок здійснив колосальну диверсію: зруйнував російську армію, нав'язав країні грабіжницький Берестейський мир, кинув країну в хаос громадянської війни й червоного терору. Інакше кажучи, Ленін і очолювана ним партія вчинили державну зраду, що за законами військового часу карається смертним вироком трибуналу. І недаремно большевицький вождь так істерично репетував про конечну потребу укладення Берестейського миру, оскільки розумів, що якби не виконав зобов'язань перед німцями, то негайно був би викритий як шпигун з усім випливаючими наслідками.

Коли російська контррозвідка виявила фінансові схеми Леніна, Сталін терміново сховав його в Разліві. Дальша історія відома. Фактично всі ми досі розплачуємося за отримані Леніном мільярди...

Безумовно, наведений приклад злочинної діяльності політичної партії проти свого народу й держави унікальний, але водночас і характерний тим, що політична партія здатна в своїх інтересах піти проти держави, проти народу, не зупиняючись перед жодною нищізною.

Коли Монтеस्क'є наприкінці XVIII століття проголосив принцип поділу влади, він, власне, не зробив ніякого відкриття. Цей принцип існував споконвіку: у витоках самоорганізування людства в племінних, а згодом державних структурах. Спочатку роль законодавчої влади відігравали народні збори. У стародавньому Римі існувало народне зібрання, сенат, консулат, трибунат. Нечітко була визначена лише судова влада. Вона належала то народному зібранню, то колегії жерців, то трибунам, то спеціально обраним суддям. Упродовж усієї історії людства судова влада була своєрідним яблуком розбрату між законодавчою та виконавчою владою. Це спостерігається й нині. В Україні зокрема.

Найсильнішою гілкою влади є, природно, виконавча – в неї зосереджені засоби насильства, і до них вона, не замислюючись, вдається, коли виникають відповідні умови. У боротьбі із законодавчою виконавча влада завжди вдавалася і вдається до століттями випробуваного методу – демагогічно виступаючи нібито з позицій захисту інтересів народу від правлячої олігархії.

Юлій Цезар зміг зруйнувати республіку й почати перетворення її на імперію, очоливши рух демократів і плебеїв. Іван IV, на прізвисько Грозний, у боротьбі з боярством, яке відігравало роль законодавчої влади, спирався на низи суспільства. Людовік XI у боротьбі з французькими феодалами шукав собі союзників серед міської буржуазії...

Історичний досвід людства показує, що тільки-но виконавча влада підімне під себе представницьку, то доволі швидко прибирає автократичних рис і одразу забуває про свої обіцянки прогресивних перетворень, і всі турботи її спрямовуються на зміцнення автократії. Щодо цього історія не знає жодного винятку. Наступним кроком виконавчої влади після придушення парламенту є запровадження жорсткої цензури і цілковитого підпорядкування собі засобів масової інформації. Вибори і так зване волевиявлення народу імітуються.

Ось як пояснював Ленін знищення демократичної преси і запровадження однієї з найжорстокіших цензур в ХХ столітті: *«Свобода печати в РСФСР, окруженной буржуазными врагами всего мира, есть свобода политической организации буржуазии и ее вернейших слуг, меньшевиков и эсеров. Буржуазия (во всем мире) еще сильнее нас и во много раз. Дать ей еще такое оружие, как свобода политической организации (= свободу печати, ибо печать есть центр и основа политической организации), значит облегчат дело врагу, помогут классовому врагу. Мы самоубийством кончать не желаем и потому этого не сделаем».*

Небезпека наступу на свободу слова в Україні, на жаль, існує. З 2019 року в Україні відбувається повзуча лукашенізація державних інституцій, узурпація влади. Патерналізм й інфантілізм багатьох українців, їхня невимовність до влади пращое на «слуг народу», передусім наближених до свого лідера.

Кожна держава як система, за умови, що її діяльність не викликає активного опору з боку народу, прагне стати тоталітарною, тобто зосередити в собі всю повноту нічим не обмеженої влади. В такій державі моральне все, що їй вигідне, а все, що не вигідне, – аморальне. Тому відданість сюзерену (королю, диктаторові, правлячій партії та її вождю, президентові) стає вершиною моральних чеснот, і між цією відданістю та патріотизмом ставиться знак рівності. Особисті моральні якості керівників тоталітарної держави абсолютно ні до чого. Якби, скажімо, замість Сталіна був якийсь інший керівник, наприклад Риков або Бухарін, то вони діяли б так само, як і Йосип Віссаріонович, а якби замість нього був Троцький, то було б ще в багато разів гірше. Особисті якості Ягоди, Єжова, Берії абсолютно не грали жодної ролі. Комуністична система не могла існувати інакше. Насильство держави над особою стало моральною нормою, влада обоютовалась...

Вельми симптоматично, що очільник партії «Слуга народу» Олександр Корнієнко назвав президента України **«практичним і духовним лідером»** політсили. Народний депутат, вочевидь, не почув Костянтина Єлісеєва, екзаступника Міністра закордонних справ України. Бо за його інформацією західні лідери добре вивчили психотип Зеленського і вже знають, що український президент не сприймає будь-які критичні ремарки, навіть якщо вони справедливі; це робить його агресивним, призводить до того, що діалогу не буде.

А ще Корнієнко чомусь не помітив, що у свідомості Володимира Зеленського відбулося глибоке перекручення в розумінні того, що єдиним джерелом влади є народ. Так, у виступі на VII позачерговому з'їзді партії «Слуга народу» український президент порушив вельми суперечливе питання референдуму: *«Ми обіцяли народовладдя через референдум. І це ще один важливий пункт програми, який належить зробити... Вперше в історії країни запитуватимуть саме твою думку не у фейсбук, а на загальнонаціональному рівні. І саме ти будеш фор-*

мувати порядок денний з ключових питань, вирішувати, що добре, а що погано, що потрібно країні, а що ні».

Як полюблив повторювати Владімір Ленін, «ідея, що охопила маси, стає великою силою». Якщо в суспільстві знаходяться люди, котрі не сприймають Великої Меті, то «велика сила» їх знищить.

«Риси характеру імярек (який у євреїв називається «хуцпа», від ідиш, сходить до івриту – хуцпе – зухвалість або нахабство як властивість характеру) – це безмежна жадоба до грошей і до влади як засобу збільшення своїх статків, а також брехня та бравурна поза і гарні жести, які носять явно виражену патологію, що вже видно неозброєним оком. Психологи і психіатри давно підмітили психопатичні риси характеру у людей такого типу. Їх бажання влади і в політиці, і в бізнесі одночасно – це домінуючі риси характеру таких людей, це – їх друге «Я», це – їхня «хуцпа». «Хуцпа» також визначається як «особливо цинічна, підла, зухвала брехня» або «верх цинізму й нахабства, що паралізує опонента».

Цей фрагмент зі статті Григорія Омельченка, Героя України, що побачива світ на початку 2018 року, мимоволі викликає певні асоціації після публікації Pandora Papers і багато чого пряснює.

З жовтня відбулася прем'єра фільму «Слідства.інфо»

за матеріалами Pandora Papers про офшорний бізнес Володимира Зеленського та його оточення. Щойно через два тижні український президент спромігся прокоментувати результати аналізу документів за участю міжнародної мережі The International Consortium of Investigative Journalists. Офшори Зеленський визнав, однак заперечив відмивання грошей. Мовляв, «ми займалися виключно творчістю». Щоправда Зеленський так і не пояснив, чому офшорні фірми досі не закриті і чи отримує від них дивіденди. В інтерв'ю телеканалу ICTV президент України заявив, що «нічого нового» у матеріалах витоку документів Pandora Papers не побачив: *«Все це стара історія, я все це чув, все це бачив, всі ці деталі. Радує, що жодної нової деталі я не побачив. Це говорить про те, що з 2019 року на мене, як на президента України, нічого товариш Петро так і не знайшов»*. Мовлене нагадує класичну «хуцпу». І справді. Хто ж це сязкий-такий саркастичний «товариш Петро», який з 2019 року нічого так і не знайшов на Володимира Зеленського? Треба думати, що про Петра Порошенка йдеться. Але до чого тут колишній президент України? *«Понад 600 журналістів із 117 країн світу протягом року досліджували 11,9 мільйонів конфіденційних файлів – це найбільший за всю історію витік конфіденційних документів»*, – пише «Слідство.Інфо».

Відставка Дмитра Разумкова з посади голови Верховної Ради засвідчує, що президента та його найближче оточення не влаштує навіть декорація парламентаризму, яку сязк-так створював Разумков.

Коментуючи звинувачення опозиції у недотриманні Регламенту Верховної Ради під час ухвалення закону про олігархів та звільненні спікера Дмитра Разумкова, нардепка «Слуги народу» і членкиня оборонного комітету в парламенті Ірина Верещук заявила: *«У нас є можливість не озирюючись направо, наліво, не шукаючи політичної доцільності, приймати рішення на найвищому законодавчому рівні. У виконавчій владі. Так? Коли і кабінет міністрів формує одна політична сила. Це беспрецедентно. Це історично. Ми зобов'язані виконати те, для чого нас сюди поставив український народ. А якщо ми будемо займатися там прізвиськами, знаєте, хочу не хочу, можу не можу, буду не буду. Вистарчить жувати соплі. Вистарчить розповідати про регламент. Вистарчить розповідати, що ми щось знову не можемо. Знаєте, як тому поганому танцюрові щось завжди заважає. Регламент? Давайте змінимо регламент»*.

Таке враження, що пані Верещук не критично знайо-

миласть з працями вождя «всесірнова пролетаріата». Це ж він заповідав: **«Нерозумно витратити час на абстрактні міркування, коли життя вимагає практичних рішень»**. Або: **«Поменше політичної тріскотні. Поменше інтелігентських міркувань. Ближче до життя»**.

Тобто Ірина Верещук, яка вже заявила про готовність стати міністром оборони (нам мало лейтенанта з офшорами на чолі СБУ?!), переконана, що можна нехтувати Регламентом-Законом. За логікою колишнього міського голови Рави-Руської нардеп од «слуг народу» може автомобілем калічити людей і не відповідати за скоєне, президентові не треба коментувати розслідування Pandora Papers (у Чилі, приміром, з цього приводу вже почали процедуру імпічменту президентові), яке констатує, що Україна є світовим лідером за кількістю політиків, котрі використовують офшорні схеми...

«На думку експертів, Руслан Стефанчук порушив з десяток норм регламенту Верховної Ради, коли керував прийняттям цього законопроекту наприкінці вересня. Мало того: навіть після ухвалення документа його вирішили «піділіфувати»: Стефанчук розпорядився заднім числом внести правки в стенограму, оскільки в законопроекті з'явилися низка норм, які суперечать одна одній» (Денис Захаров – «Апостроф»).

Про яке дотримання Закону в Україні може йти мова, якщо парламентська ТСК зумисне гальмує не вигідне владі розслідуванню факту ймовірної державної зради у справі «вагнергейту»? При цьому пояснення очільниці комісії, заступниці голови Комітету з питань національної безпеки, оборони та розвідки Мар'яни Безуглої, яка вже другий рік курує реформу СБУ, плутані, алогічні. Якийсь незрозумілий потік свідомості: **«Взагалі будемо в загальному точно приєднання передбачуване е... державну... це вже не була приватна історія точно. Це була Російська Федерація і її спецслужби. І також і в них е... із них більше двадцяти е... брали е... за даними брали участь у конфлікті взагалі в е... в ... е... під час подій, як е... щодо які є збройною агресією Російської Федерації на Сході»**.

Аналогічні вербальні конструкції, які ілюструють ефект Даннінга – Крюгера, Мар'яна Безугла демонструвала й раніше. Зокрема на Всеукраїнському форумі «Україна 30 платіжки»: **«І зараз ми маємо те, що ми маємо і повинні це виправляти... е ... що ... е ... по ... е ... в рамках нашого комітету і е ... енергетичної безпеки, знову ж таки вже було сказано е ... про те ... крім ... е ... крім ... е ... саме ... е ... електрики і вопрот... того наскільки важко знайти баланс е між імпортом і е ... цінами для населення. Але тим не менше треба празнути до ... е ... власних потужностей. Це і питання і приєднання до ... е ... знову ж європейського простору. І це обробляється ... е ... Сама мета в тому, щоб у рамках енергетики як такої, тобто енергетичних питань ... е ... це і логістичний компонент і різні категорії теж доповнити, бо з питань з позиції національної безпеки тут більше загальні такі речі, що я можу говорити... е ... це дуже важливо, щоб ми його досягли протягом найближчих років і вивели це в політичних ... і не тільки це в економічну площину, а й зберегли той політичний наратив. Вірніше той політичний діапазон, прийнятний для народу»**...

А це вже риторика українського президента: **«Дякую... А... Дякую. То всім бажаю успіху. Це найголовніше. Мені здається. Я дуже коротко. Ви знаєте. Я сьогодні вперше в своєму житті був. Ге. Тут. В Житомирській**

політехніці. Ви знаєте, дуже чудовий. Чудовий університет, що я побачив. Побачив. Та так. Ми звикли. Ми всі навчались в університетах. А. По-перше, я побачив. А. Державний університет. І коли ми бачимо саме словосполучення державний університет і заходимо потім. Що ми бачимо? Бачимо. Сьогодні я побачив. Таке відчуття сучасний, приватний. Щось не наше. І тому я вражений. Дуже задоволений просто. Як громадянин України, що є такий університет. Але найголовніше, що я побачив там окрім цих умов, про які можна дуже багато говорити, пишатися детально і довго. Не буду витрачати час. Я побачив найголовніше. Я побачив однакова. Е... Розумних. Студентів та викладачів. Однакова енергійний, однакова молодих, однакова інтелектуальних і однакова задоволених. І в цілому це що? Це однаково щасливих.... Вікторе, я всім бажаю, але хочу вам особисто сказати після цього, що я бачив, і те, що не вигадаєш і не зможеш так підготувати спеціально до приїзду президента. Тобто воно є. Я хочу вам сказати, що ви, мені здається, ви зробили щасливими студентів Житомирської політехніки».

Сутність людини напрочуд точно виказує її мова. Цікаво, як би охарактеризував почуте Семен Фішелевич Глузман, відомий лікар-психіатр, колишній політв'язень, дисидент, громадський діяч?..

Однак повернімося до теми реально існуючої загрози узурпації влади в Україні. Як відомо, законодавча (представницька) влада історично виникла з народного зібрання. Тому вона вважається немовби вищою від виконавчої і в багатьох країнах має право контролювати призначення уряду і може відправляти його у відставку. Це в так званих парламентських республіках. Щодо страхування від автократії така форма вигідніша суспільству, ніж президентська республіка.

Президентсько-парламентська республіка передбачає пост президента, який, однак, не є главою виконавчої влади, але в ряді випадків контролює зовнішню політику і, звичайно, здійснює представницькі функції – приймає парлади, роздає ордени тощо.

Президентська республіка передбачає верховенство президента над виконавчою владою. Як правило, такі президентські республіки скочуються до автократії. Це держави Латинської Америки, Африки і Близького Сходу. Єдиним винятком серед таких республік є США. Основною передумовою такого щасливого винятку є широкий федералізм країни; будь-які поправки до конституції повинні бути схвалені майже всіма штатами. Особливо важливим є те, що не поєднуються посади глави штату й представництва штату в сенаті. Тому провести в життя щось таке, що обмежує права представницької влади, майже неможливо.

Варто також зауважити, що в конституції США (Більш про права) записано, що ніхто (тобто жодна гілка влади) не може ухвалювати законів, що обмежують права громадян, а також законів, спрямованих проти свободи друку. Тобто в США потурбувалися про те, аби в конституції були статті, яких ніхто ніколи вже відмінити не може.

Основна хвороба представницької влади – хвороба, якої не змогло уникнути жодне суспільство незалежно від його політичного устрою – це корупція. Причому корупція представницької влади є першоджерелом корупції всього суспільства, починаючи від найвищих чиновників, суддів і закінчуючи автоінспекторами на шляхах. Будучи корумпованою, законодавча влада ніколи не прийматиме

ефективних законів проти корупції. Навпаки, під виглядом боротьби з корупцією прийматимуться закони, які полегшуватимуть корупцію, робитимуть її більш безпечним заняттям.

З корупції законодавчої влади впливає лобізм – так би мовити, цільовий підкуп і навіть підкуп авансом, коли купуються цілі політичні партії, які ще не прийшли до влади, але мають перспективу здобути депутатські мандати. Чи існує хоча б один парламент у світі, в якому не відбувалися б скандали з приводу хабарництва його членів? Корумпованість законодавчої влади робить державу безпомічною в боротьбі з організованою злочинністю, яка тепер проникає вже в саму владу і зростається з нею.

Історія засвідчує, що посилення законодавчої влади за рахунок послаблення виконавчої неодмінно призводить до ослаблення держави. Прикладом може слугувати Польща періоду XVII – XVIII століть. Тут всесилля сейму та слабкість королівської влади врешті-решт призвели одну з найсильніших держав Європи до втрати територій, а згодом незалежності. В цій державі будь-який шляхтич, делегат сейму міг, користуючись правом так званого «вільного вето», заблокувати будь-яку ухвалу сейму. Недаремно Катерина II, зацікавлена послабленням свого західного сусіда, як одну з умов мирних відносин з ним ставила збереження цього права в законодавстві Польщі. Другий приклад (щоправда, менш яскравий) – Франція

періоду Директорії: у той час корумпованість влади й чиновників, злочинність досягли апогею, економіка розвалювалась на очах, а армія зазнавала поразки за поразкою. Характерно, що прихід до влади Наполеона і встановлення ним цілковитого панування виконавчої влади спочатку врятували Францію від анархії, а згодом, унаслідок воєнних авантур, призвели до глибокого виснаження.

Отже, боротьба між виконавчою і законодавчою (представницькою) владами може дати три результати: при слабкості представницької – авторитарний режим, при слабкості виконавчої – анархію та корупцію, розквіт злочинності; третій варіант – угода між виконавчою та законодавчою владами на тому чи іншому рівні рівноваги, найчастіше із зсувом у бік виконавчої влади. Але така угода стане можливою за утворення клановості, елітарності законодавчої влади. Прикладом такої угоди були монархічні режими з тим чи іншим ступенем домінування влади монарха, який, своєю чергою, гарантував майнові та політичні права аристократії.

Цілком зрозуміло, що кожен з трьох названих варіантів не влаштує народ. У цих варіантах його роль зведена до функції робочої сили і гарматного м'яса. Та чи інша гілка влади намагається привернути народ на свій бік, кидаючи йому якісь подачки з «панського столу», а то й пустими обіцянками в час гризні між собою, коли ще жодна з них не здобула перемоги. В цей період можливі деякі демократичні свободи. Тому дуже важливо, щоб жодна з гілок влади не мала змоги підкорити собі іншу.

Почасти таким механізмом поділу влади є судова влада, а на вищому рівні – Конституційний суд. Але ця влада має бути незалежною і, як пишеться в конституції, підкорятися лише законам. Однак про таку незалежність при призначенні суддів можна лише мріяти. Не дивно, що довкруг призначення суддів Конституційного суду розгорнулася така гостра боротьба між президентською і парламентською владою.

Незалежність суду є головною гарантією демократії, свободи і законності. Але для цього має бути: 1. Виборність суддів на всіх рівнях; 2. Довічне перебування на посаді; 3. Конституційне закріплення за суддями матеріальне утримання, знизити чи підвищити яке не має права жодна з гілок влади; 4. Суд присяжних; 5. Підвищена карна відповідальність суддів за хабарництво.

Слід розуміти, що свобода містить у собі диктатуру, але ДИКТАТУРУ ЗАКОНУ. Свобода – це насамперед відповідальність, яка стосується кожного члена суспільства,

надто посадових осіб. Чим вищий ранг посадової особи, тим більшою повинна бути відповідальність і тим суворішою має бути кара за вчинений злочин. І це цілком логічно. Ми звільняємо од відповідальності душевнохворих, одночасно позбавляючи їх громадянських прав. Натомість надаючи великі права носіям влади, ми (тобто суспільство) повинні цілком логічно і законно вимагати від них більшої відповідальності і створення таких законів, які б карали за скоєні злочини носіїв влади суворіше, ніж звичайних громадян. У нас же все навпаки. Майже за Марком Твенном: «У нас за крадіжку булки можна опинитися у в'язниці, а за крадіжку цілої залізниці можна потрапити до парламенту».

У «Братерській сповіді», написаній в перші роковини Ради Присяжних Українського Союзу Гетьманів Державників (УСГД), В'ячеслав Липинський застерігав: *«Ніяка людська громада, здатна до життя і творчості, не може існувати без власної внутрішньої моралі, без власного твердого поняття про добро і зло і без такого ж твердого переконання, що те, що вона хоче робити, єсть добро, і те, з чим вона бореться, єсть зло. Тільки таке тверде переконання в правоті своїх хотінь дає кожній громаді моральну силу, без якої ніяке творче діло неможливе. <...> Владу українську треба допіру сотворити. А творити владу можуть тільки люде моральні, то єсть люде, які глибоко всіми фібрами своєї душі вірять, що те, що вони творять, єсть правда, єсть добро. <...> Чи маємо ми свою мораль? Чи маємо ми своє творче поняття про добро і зло? Чи маємо ми тверде переконання, що те, що ми робимо, єсть добро і те, з чим ми боремось єсть зло? І чи мораль наша настільки сильна, що вона примушує нас віддавати всі, дослівно всі свої сили для перемоги добра? <...> Коли ж у нас віри і моралі нема, ми перетворюємося знов-таки в аморальну сучасну політичну партію, тобто в політичне акційне товариство, оперте на надії виграти на одній спільній політичній спекуляції».*

Моральним, «чесним», достойним Ленін вважав усе, що сприяє перемозі так званої пролетарської революції, перемозі комунізму. В основі советської держави коринились три постулати: **надбрехня, наднахабство, наднасилство**. В Україні нині при владі впереваж малоосвічені «слуги народу», однак які досконало володіють мистецтвом «наднахабства», яке було ефективною зброєю большевиків у політичній боротьбі. «Очевидно, что действительное впечатление можно произвести только **сверхнаглостью**», – інструктував Ленін.

Так ото ж. Давід Арахамія, керівник парламентської фракції партії «Слуга народу», вдається до брутального етнополітичного хамства – нічого сумнішся заявляє, що корупція, мовляв, «защита» в ДНК українців. І таке ганебне звинувачення дозволяє собі людина, яка паспорт громадянина України отримала щойно 2015 року.

Нині в Україні маємо численні приклади «хуцпи» як вияву тактики й стратегії непрофесійної влади. В усій нахабній потворності – аморальності, нефаховості, непатріотичності...

Мабуть, ніхто так, як Владімір Маяковський, не зміг чітко і геніально стисло відтворити весь характер большевицького шабашу: «З Леніним у довбешці, і з наганом у руці».

Донині звучить актуально. Для створення хаосу в державі високий IQ зайвий. Достатньо володіти мистецтвом «хуцпи».

Олег К. РОМАНЧУК

